

P R E P R O S T E

B E S E D E

1970/71

1970/72

1970
71

1

novinarski

krožnik

Šentmenert

Z GODOVINA ŠOLSTVA V ŠENTRUPERKTU

Malokdo ve, da so začetki šolstva v Šentrupertu že pred več kot 350 leti.

Iz zapiskov šolske kronike v Slovenskem šolskem muzeju je razvidno, da je v Šentrupertu šola delovala že leta 1618. Seveda je bil prvi pouk precej nereden, večja urejenost šole se kaže šele v dobi Marije Terezije, v času francoske okupacije pa je bil pouk spet bolj nereden.

Leta 1819 je bilo 387 otrok, ki bi morali hoditi v šolo, a je bil šolski obisk slab, ker so starši rabili otroke za domače delo. Šele po letu 1869 je bilo manj izostankov.

Sprva je bil pouk v zasebnih hišah, kasneje pa so del mežnarije namenili za šolo.

Med drugo svetovno vojno je bila stavba, ki je bila namenjena šoli, uničena, tako da je bil po vojni spet pouk v zasebnih hišah vse do 1954, ko smo dobili prvo šolo, ki je bila zgrajena v ta namen.

Vsak Šentrupertčan se bo iz bližnje preteklosti s spoštovanjem spominjal vsaj dveh učiteljev: Aleksandra Lunačka in Matija Brezovarja.

Člani novinarskega krožka pa posvečamo prvo številko svojega glasila vsem tistim, ki so vzgajali mlade rodove v Šentrupertu, pa tudi vsem tistim, ki so prejeli svojo prvo učenost v našem kraju!

FRANCE BEVK

Prav gotovo ne govorijo zastoj, da je France Bevk najboljši mladinski pisatelj; tako mislim tudi jaz. Bevk je bil velik človek, ki se je boril za pravice slovenskega naroda, predvsem pa za primorske Slovence, saj se je med njimi rodil in je bil del njih. To je tudi jasno prikazal v svojih delih, poleg tega pa izraža še veliko ljubezen do mladine in prikaže velikanske razlike med leti njegovega otroštva in sedanjostjo.

Bližal se je 80. rojstni dan priljubljenega mladinskega ustvarjalca. Pri uri slovenščine smo imeli spominsko proslavo. V njej smo se spominjali dolge življenjske poti prijatelja vseh nas. Tako smo poslušali odlomke iz njegovih del; takrat nismo slutili, da se človeku, ki je napisal ta odkritosrčna dela in ki smo mu želeli vse najboljše še v naprej, katerega smo čutili med nami, ko je tovariš profesor bral njegova dela, iztekajo zadnje kapljice življenja. Umrl je v času, ko so k njemu hitele čestitke iz vse Slovenije in ko mu je vsak želel šena anoga leta - ni jih mogel prebrati. Cvetje, ki smo mu ga hoteli podariti s čestitkami, je obležalo na grobu v Solkanu; tu si je pisatelj izbral svoj zadnji dom. Pisatelj je umrl, toda s svojimi deli si je ustvaril spomenik nesmrtnosti.

Igor Lenardič, 8. razred

FRANCE BEVK

NI DOVOLJ, DA SI OBZIREN LE DO LJUDI IN DO ŽIVALI, AMPAK PAZITI MORAŠ TUDI NA KNJIGE, KI SO NAŠE PRIJATELJICE. KNJIGA, KI JO RAŠ IZ ROK, TE LANKO HVALI ALI OTOŽUJE.

DANES SE TI ZDI DOVOLJ, ČE KNJICO ENKRAT PREBEREŠ, ČEZ LETA PA SE BOŠ SPOMNIL KAKE KNJIGE IZ MLADOSTI IN SE TI BO PORODILA ŽELJA, DA BI JO KOPET BRAL. ŽAL TI BO, DA SI JE NISI OHRANIL.

HRANI KNJIGE, NABIRAJ SI LASTNO KNJIČNICO! ČE SI VSAKO LETO NADAVIŠ DESET ALI VSAJ PET NOVIH KNJIG, BO V DVAJSETIH LETIH STO ALI DVESTO KNJIG. ČE BODO SKRBNO IZBRANE IN DOBRO OHRANJENE, BO TO ŽE CELO PREKOŽEJE.

MATIJU BREZOVARJU - DOLGOLETNEMU VZGOJITELJU - V SPOMIN

NEKAPISAN INTERVJU Z DEDKOM

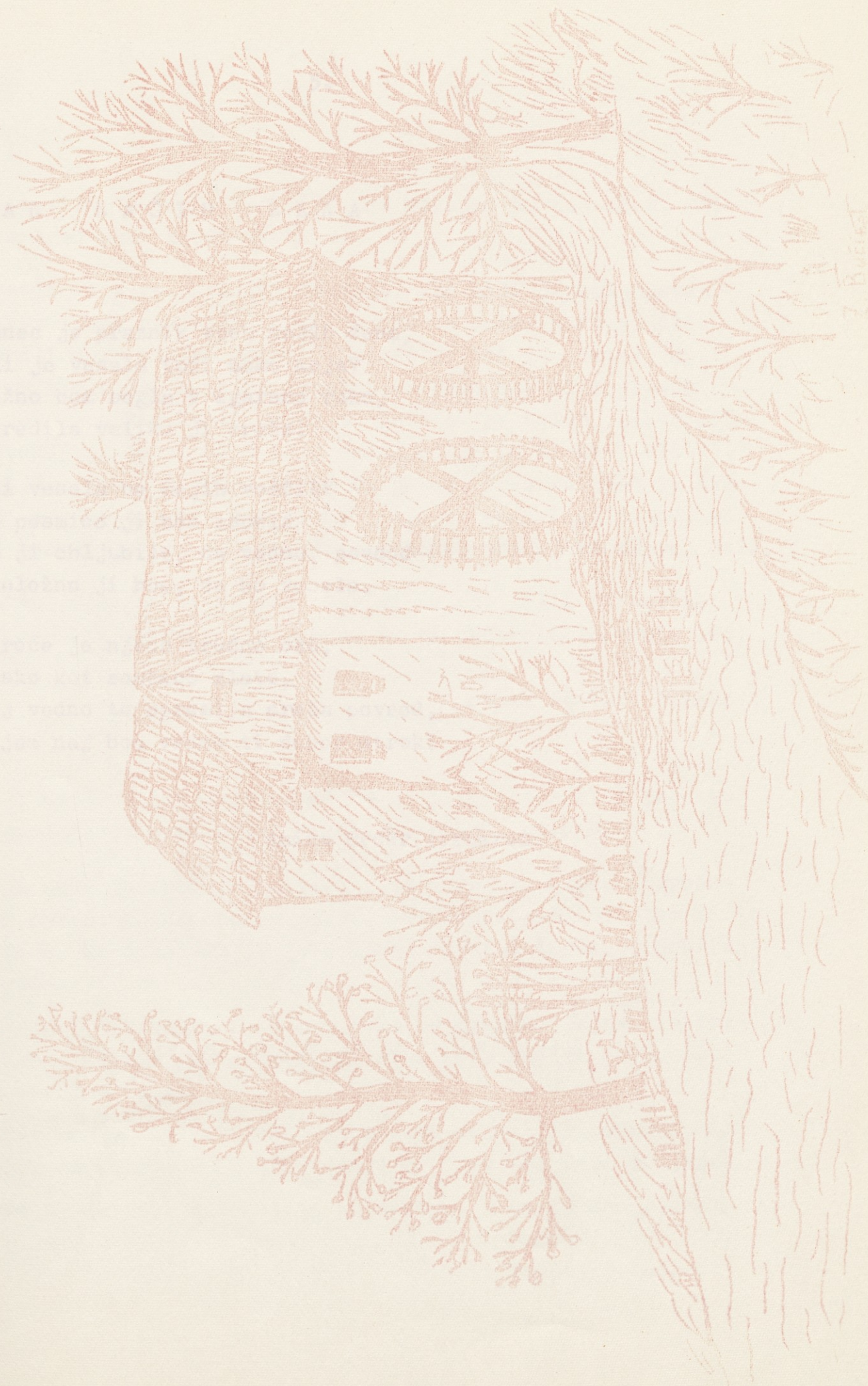
Imel sem dedka. Bil je star 87 let. Dobro sva se razumela. Naredil mi je veliko slikanic, ki jih je izrezoval iz časopisov. Vedno mi bodo drag spomin.

Z dedkom sva se večkrat pogovarjala. Pripovedoval mi je, kako je bilo v s tarih časih, ko je bil on še otrok. Rač sem ga poslušal.

Pred dvema mesecema pa sva se z dedkom domenila za intervju. Hotel s-em mu zastaviti nekaj vprašanj o njegovem šolanju, ker mi je nekoč povedal, da se je njegov oče učil pisati črke na lapor - to je posebne vrste kamenja v Istri.

Toda do intervjuja ni prišlo, ker je dedek nepričakovano umrl. Bilo mi je zelo hudo. Koliko lepega bi mi lahko še povedal! Toda povedati ne more ničesar več. Skušal pa bom ohraniti nanj vse lepe spomine in teh ni malo.

Miro Brezovar, 4. razred

D A N N A Š I H Ž E N A

Danes je praznik vseh naših žena,

Ali je vesela tudi mama moja?

Nežno bom segla v zgarano roko,

Naredila veliko ji srečo.

Ali vesela bo mojih voščil?

Še pesmico ji bom zapela

In ji obljubila, da vedno, povsod

Hvaležno ji bom, da bo vesela.

Zareče je njeno tručno oko,

Enako kot sončece zlato,

Naj vedno te spremlja sreča povsod,

A jaz naj bom vedno ti dober otrok!

Anica Bracar, 4. razred

Marko Perko, 5. razred

M O J A M A T I

Mati, vsi te imamo radi. Ti nas vzgajaš in nas učiš. Priprevljaš nam boljši kruh.

Zrasla si v zelo veliki družini. Pri hiši je bilo devet otrok. Doma ste bili revni in ste se težko preživljali. Morali s-te veliko delati. Hotela si iti za učiteljico. Toda tvoja želja se ni izpolnila. Doma ste bili preveč revni in niste imeli denarja. Zato si pa želiš, kakor pripoveduješ, da bi bilo vsaj sedaj bolje in bi mi imeli boljši kruh. Ti vedno delaš in garaš. Prva vstajaš in zadnje greš spat. Ves dan si na polju in ko prideš domov, si še takrat ne privoščiš počitka, ampak naprej in naprej delo.

Zahvaljujem se ti za vse, kar mi daješ! Želim ti veliko zdravja in sreče v življenju, da bi dočakala še vrsto let.

Janez Vavtar, 6. razred

Mojji mami je ime Jožefa. Stara je petdeset let. V začetku tega leta je praznovala z očetom srebrno poroko.

Moja mama je srednje postave. Ima okrogel, malce nagrbnčen obraz. Ajene oči so rjave. Velikokrat so žalostne in vlažne. Na ustnicah ji leži vročna senca. Vedno je pokrita z ruto.

Moja mati je kmetica. Ajene roke so zgarane, rjave in razpokane. Skrbno nam gospodinji. Ima zelo veliko dela, zato ji moram pomagati.

Kadar sem bolna, mi vedno streže. V največjih težavah mi prikoči na pomoč. Skoraj vedno me prav ona reši iz težav.

Mama mi je vse, zato bi je ne zamenjala za nobeno zlato!

Zofia Perše, 5. razred

Moja mama je bile februarja stara 44 let. Ima kostanjeve lase, sive oči in zelo žilave noge. Veliko mam je lepših, kot je moja mama, a zame ni nobene lepše. Moja mama je v družini kot sončni žarek. Ako je ni doma, komaj čakamo, da se vrne. Mame nas zmeraj kaj uči. Kadar jo poslušam, kar se nikoli ne zlaže. Vse, kar nam govori, je resnica.

Moja mama je pridna, ker nam šiva, pore, lika in kuha. Pa to še ni vse.

Delati mora na polju in vrtu. Mamo imamo vsi radi. Lahko rečem, da je zares dobra in ljubeča mama.

Franciška Zakrajšek, 5.razred

O mami vem veliko povedati. Nekaj pa bom napisal.

Moja mama je dobra zame in veliko potrpi, da naju preživlja. Veliko dela in se nobenega dela ne boji.

Moja mama je dobrega srca in dobrega značaja, zato je tudi nekaj vredna. Ne toliko, kot si drugi mislijo. Več je vredna.

Zjutraj zgodaj vstaja in gre v službo. Tam jo že čaka delo. Ko pride domov, pa gleda po drugem delu.

Mamo imam rad in je nikomur ne dam.

Pavel Brnar, 4. razred

M O J A S T A R A M A M A

Zelo rad imam stero mamo, zato jo bom opisal.

Koji stari mami je ime Justina. Stara je že več kot 81 let, a je še zelo mladostna. Ljudje pravijo, da je stara komaj 60 let. Je srednje postave in se drži še kar pokonci. Hodi lahko kot kakšna deklica. Roke ima lepe, čeprav veliko dela. Skozi kožo se ji vidijo modre žile. Na obrazu ima le malo gub. Lase ima skoraj črne, le tu pa tam je videti kakšen siv las. Lase ima vedno skrbno počesane. Tudi zoba ima še kar dobro. Vsak večer si jih umije. Zato lahko je.

Moja stara mama zjutraj vs taja pozno, ker gre zvečer pozno spat. Ves dan dela, samo po kosilu gre malo počivat. Kadar bere knjige in časopise. Zelo rada poje in poslušajo radio. Če pa ji je kakšna pesem všeč, tudi zapoje zraven.

Ima sedem otrok, vse ima rada. Kadar pridejo k njej, je zelo vesela. Speče potico in kruh, da jih pogosti. Tudi svoje vnuke ima rada.

Želim, da bi nam živela še mnogo let!

Miro Brezovar, 4.razred

M O J O Č E

Moj oče pridno dela,
dela noč in dan,
ne pozna počitka,
saj je ves zgaran.

V službo hodi,
denarce služi,
da da ti ga,
ko prosiš ga.

Na njivo hodi
in v gozd,
ko domov se vrne,
v hiši delati začne.

Moj oče ima rad ro,
v žalost spravi ga nered.
Potem se krega celi dan,
da v hiši v s e je razkopen.

Polde Likec, 6. razred

Jaz svojega očeta ne poznal. Ko je mama hodila v Ljubljani v službo, sta se spoznala. Ko pa sem se jaz rodil, sta se z očetom sprla in mama me je odnesla domov.

Doma sem doraščal in prišel je čas za vstop v šolo. Takrat je m-ma pisala očetu, a on ni hotel nič zame; še zdaj, ko sem star že 13 let, ga ne poznal.

Mama se je poročila z drugim, ki pa ne ima ravno tako rad kakor svoje otroke. Zdaj skrbi zame kakor pravi ata, zato ga imam rad.

Želim, da bi zame skrbel toliko časa, dokler si sam ne bom mogel zaslužiti kruha.

Toni Jerina, 5. razred

M O J O Č E

Sem nezakonski otrok.

Moj oče živi v Nemčiji. Tam ima svojo družino. Zame se ne briga preveč. Denar, ki ga mora dajati, da le s silo. Kako lepo bi bilo, če bi bil doma! Hodil bi v službo, mamica pa bi doma gospodinjila. Tako pa oče s težavo služi kruh v tujini. Kadar ima rojstni dan, mu pišem. Če pa bi bil doma, bi mu čestitala in mu podarila skromno darilo.

Čeprav se ne briga preveč zame, ga imam rada. Želim, da bi spet prišel v svojo domovino, da bi ga lahko večkrat obiskala.

Veri Štrukelj, 4.razred

M O J O Č K A M E B O L A N

Pretekli teden je bil naš očka na specialnem pregledu v Ljubljani. Ko se je vrnil domov, je bil potrt in žalosten. Zdravniki so mu namreč povedali, da bo v najboljšem slučaju - ako se bo pazil, se izogibal težkega dela in malo hodil - lahko živel v tem stanju še osem let. Potem pa bo moral na operacijo, kjer mu bodo zamenjali kolk. Strah me je časa, ko bo do tega prišlo. Ali bo očka lahko opravljal tako delo, da ne bo prišlo do operacije prej, kakor napovedujejo zdravniki? Rada bi vedela, ali bodo v podjetju s razumevanjem gledali na človeka, ki ne bo mogel opravljati težkih del. Rada bi poznala ljudi, ki do- ločajo delo mojemu očetu in jim povedala, kaj meni in naši dru- žini pomeni oče. Želela bi videti srca očetovih sodelavcev in spoznati njihovo razumevanje. Ali bi bili pripravljeni razbre- meniti mojega očeta težkega dela? Ko bi razumeli njegov položaj, bi mu lahko podaljšali življenje.

Želim, da bi bila velika; potem bi sama razbremenila očeta. Ra- da bi delala zanj, ker ga imam rada in mi pomeni vse na svetu. Življenje brez očeta bi bilo pusto in prazno.

Dušanka Hribar, 4.razred

P O K L I C M O J E G A O Č E T A

Moj oče je kmet. Delati mora od ranega jutra pa tja pozno v noč, če hoče preživeti svojo družino.

Oče mora delati že vseskozi od malega, zato se ne boji nobenega dela. Ko je bil star pet let, mu je umrla mati. Njegov oče je bil pijanec. Živeti je moral pri drugi materi, ki pa je bila zelo hudobna. Ni mu dala ne jesti ne obleke ne obutve. Vse je moral narediti. Če zjutraj ni takoj vstal, ko ga je poklicala, ga je polivala z vodo. Bila je zares zelo zelo hudobna. Ko je bil malo večji, je šel proč od nje. Šel je k svoji teti, kjer sta že bila njegova sestra, ki je bila dve leti starejša od njega, in njegov brat, ki pa je bil štiri leta mlajši.

Počasi pa so si vsi uredili življenje. Sestra se je poročila v bližini na neko kmetijo, brat pa je odšel na Goranjsko k svojemu stricu. Zaposlil se je v tovarni, kasneje pa se je tudi poročil. Moj oče pa je tudi moral nekaj storiti, zato je prevzel kmetijo, ki mu jo je zapustil oče, na kateri mora tako garati.

Upam, da bo tistemu gospodarju, kateremu bo nekoč oče zapustil kmetijo, lažje, saj je oče že toliko žrtvoval za ta košček zemlje.

Martina Brezar, 8. razred

E O J B R A T I N J A Z

Odnosi med menoj in mojim bratom? He, to je v najini zgodovini posebno poglavje.

Moj brat Andrej - velik, močan, kratkolas fant, je poln norčavosti in nagaživosti. Nagaživost mu kar same sili iz njegovih bleščečih oči. Vse to bi rad skril, a se ne da. Včasih pa mu le uspe.

On je velik in močan, a jaz bi morala biti pred njim vedno majhna in neboljena deklica. Jaz pa takšna nočem biti.

Andrej je sedaj v Mariboru in mi je dolgčas po njem. Kako tudi ne, saj sva bila prej vedno skupaj. Če pa sedaj prideva skupaj, takrat je joj. A ne vedno. Včasih me lepo spréjme, včasih pa me s pozdrav udari po hrbtu in začne na meni preizkušati svoje sposobnosti. Kader mi ni, da bi bila z njim, s-i poiščem kakšno delo. Včasih pa tudi on od mene dobi kakšno gorko okoli ušes ali po licu. To je odvisno od tega, kam prileti. A takrat jih tudi jaz skupim.

Vedno pa nisva takšna. Znaga se imeti tudi rada. Skupaj preišljujeva, bereva revije, poslušava plošče ali pa se zabava vsak po svoje. Najina skupna zabava je prijetna tudi ob poslušanju radia ali reševanju križank.

Če ima v šoli kdaj veliko dela in težavne risbe, mu pri risanju prav rada pomagam; tedaj je moje pomoči zelo vesel.

Ne, to niso vsi odnosi med menoj in bratom. Imava še veliko drugih lastnosti in počneva še veliko drugih zanimivih in zabavnih stvari. Karkoli počneva, nikdar ne zoreva skriti, da se imava zelo rada.

Živa Hajdinjak, 8. razred

M O J A S E S T R A I N J A Z

Moja sestra je stara enajst let in pol. Jaz sem le leto in pol starejša od nje, zato se veliko ne razlikujeva.

S sestro se kar dobro razumeva. Ne tajim pa, da se včasih spreva in tudi stopeva. A v petih minutah je prepir pozabljen in pogovarjava se, kot da ni bilo med nama nikoli nič hudega.

Nekoč pa se je sestra hudo razjezila. To pa zato, ker je dobila v roke list, kamor sem sestavila spis z naslovom Moja sestra. Raztrgala ga je na drobne kosce, meni pa je očitala, da je nisem prav nič pohvalila. Bila sem jezna in najraje bi jo pratepla. Pa tega nisem storila, temveč sem vzela svinčnik in še enkrat sestavila spis, v katerem sem jo pohvalila.

Zdaj me sestra velkokrat prosi, da ji pomagam narediti domačo nalogo, ona pa mi pomaga pri delu.

Darinka Huč, 7. razred

S T O R I L S E M K R I V I C O

Imam sestro, ki ji je ime Andrejka in hodi v prvi razred osnovne šole.

Doma je kdaj kaj narobe, pa kar sama popravi. Če kaj polomi ali razbije, vse napraviva tako, da ni vidno, da se ne bi nama jezila. Ko sem šel nekega dne s samokolnico po kompost, sem v naglici zadrl v vogal hiše in ga okrušil. Nisem vedel, kaj bi napravil. Od tedaj sem vozil bolj počasi, da bi bil to tudi dokaz, da vogala nisem jaz okrušil, če bi mati videla. Nekoč pa je mati le opazila. Ko sem prišel iz šole, me je takoj vprašala, kdo je okrušil vogal. Nekaj časa sem se nevednega delal, kateri je ta vogal, potem pa sem rkel, da ga je okrušila Andrejka, ker vedno okoli hiše vozi voziček. Ko je Andrejka prišla v kuhinjo jo je vprašala, zakaj je okrušila vogal in jo nabila. Andrejka je potem šla v svojo sobo. Ker se mi je smilila, sem šel k njej in se ji opravičil, ker jih je po krivici dobila. Ona mi je odpustila, jaz pa sem ji obljubil, da kaj takega ne bom nikoli več storil.

Zdi se mi, da se imava od takrat še bolj rada.

Janko Rugelj, 7. razred

N I M I V Š E Č, K E R S E M D E K L I C A

Ko sem se rodila, sta mama in ata pričakovala sina, pa jima ni uspelo. Rodila sem se kot deklica; prišla sem na svet, na katerem bom morala delati in zoslužiti, če bom hotela kaj imeti.

Večkrat bi bila rada deček. Sedaj, ko imamo avto, bi se lahko večkrat kam peljala. Ker sem deklica, me ata ne mara s seboj. Imam še dve sestri dvojčici. Lepo bi bilo, če bi bila jaz deček. Ko bi sestri odrasli, bi morali pospravljati in polivati posodo, jaz pa bi jima ukazovala, kaj naj mi prineseta, naj mi očistita čevlje, pospravita posteljo in še vse mogoče reči. Toda s tem ne bo nič.

Pa - s-a-j sem ker rada deklica. Rada se moderno oblačim, rada hodim v lepih čevljih. Ko bom velika in bom sama zaslужila denar, si kupila lepe obleke in čevlje, bom gotovo zadovoljna s svojim spolom.

Breža Breznikar, 5.razred

V S A K D A N J A P O T

Kadar grem sama v šolo, je moja pot dolgočasna. Včasih pa me iz dolgočasnega premišljevanja predravi prijateljičin glas: "Počakaj, Darinka! Le zakaj se ti tako mudi? Stopim počasneje, da me dohiti. Kaj hitro se nama razveže jezik in klepetava do najinega skupnega cilja - do šole. Pogovarjava se o šoli, o sošolcih, o nalogah, o domu in drugih rečeh. Takrat mi pot ni več dolgočasna.

Iz šole se večk rat vračam čisto sama. Takrat si izberem bližnjico. Nekaj časa premišljujem o šoli, potem pa opazujem naravo. Iz grma skoči zajec, ki mi prekriža pot in se zopet skriva. Žrznem se; zajec mi je zmešal misli. Takoj se pomirim, kajti bližajo se mi otroci, ki hitijo k popoldanskemu pouku. Mirno grem mimo njih, a nenadoma se ustrašim, da skoraj padem na tla. Brat je stal za grmom in je zavpil ter mi pod nogo vrgel staro krpo. Presneti nagajivec, kako si me prestrašil! Skupaj jo zabava proti domu.

Med potjo naju še zloti fazan in nekaj jerebic. Tudi njia se mudi, zato hitimo vsek proti svojemu cilju.

Darinka Huč, 7. razred

N A Š R A Z R E D

V prijazni učilnici se uči devetnajst učencev. Naša razredničarka je tovarišica učiteljica Mirjana Hajdinjak. Čeprav je zelo štriga, jo imamo vsi radi. Tudi druga tovariše učitelje imamo radi - posebno takrat, kadar dobimo pri njihovem predmetu dobro oceno.

Vsek dan prihajamo v šolo - v isti razred, v isto učilnico. Skupaj popravljamo naloge, pišemo teste in poslušamo razlago. Vsi živimo v slogi in prijateljstvu. Včasih pa se tudi malo sprememo. Med odmorom se deklice podimo po hodniku, fantje pa se stiskajo k peči; med njimi tudi predsednik Polde Mikec. Če kdo izmed učencev kaj potrebuje, mu radi pomagamo. Kadar pride kakšen učenec iz drugega razreda, ga deklice pošteno oštejemo, dečki pa se stisnejo v kot ali k peči.

Želim, da bi ostali prijazen razred do konca šolanja.

Zlatka Zgonc, 6. razred

V našem razredu nas je enaindvajset. Vsi se med seboj razumemo. Le kdaj pa kdaj pride tudi do prepirov.

Velik del učencev nas hodi že več let skupaj. Nekaj učencev je zaostalo, ostali pa smo odšli v višji razred. Tudi v višjih razredih kdo zaostane in tako dobimo nove prijatelje. Letos pa smo dobili še novega učenca, ki mu je ime Mirkoč. Hitro smo se privadili nanj, on pa na nas. Je skromen in miren učenec. S sosedom pa se vseeno spreta. Prepire navadno prične sosed, vendar bi bilo boljše zanj, če tega ne bi počel, ker jih navadno tudi pošteno dobi. V razredu imamo dva učenca, ki sta enako stara, vendar je prvi največji, drugi pa najmanjši učenec v razredu. To sta Herman in Janez. S Hermanom ni dobro češnje zobati, ker se hitro ujezi. Janez pa se med poukom roje smeje, igra in zbija šale. Mnogi učitelji so menja, da bi ga morali poslati v otroški vrtec. Pred Janezom je sedel Sandi, ki je tudi velik šaljivec. On je edini učenec v razredu, ki sedi sam. Dokler je imel soseda, mu je vedno nagajal. Zato so soseda presedli. Ker Sandi nima več komu nagajati, se znaša nač evinčniki in nač ostalimi predmeti, ki mu ravno pridejo v roko. Poleg trinajestih dečkov še v razredu še osem deklic. Dekleta so mirna, le včasih se prepirajo s dečki in tudi med seboj. Rada tudi klepetajo, kar je že njihova navada.

Čeprav se včasih prepiramo, smo vseeno dobri prijatelji in prav žel nam bo za sošolci, ki bodo letos nehali hoditi v šolo.

Zdenko Bučinel, 7. razred

NENAVADEN DAN V ŠOLSKIH KLOPIH

Nenavaden dan v šoli je bil tedaj, ko nas je obiskal pisatelj Anton Ingolič.

Ko so bile prvič podeljene Golieve bralne značke, je bil med nami pisatelj Ingolič. Po končanem sprejemu za značkarje nam je pripovedoval o svojem pisateljevanju. Spraševali smo ga, kako so nastajale različne zgodbe. Najbolj smo se poglobili v priljubljeno delo Tajno društvo PGC. Učenci sedmega razreda so zaigrali tudi odlomek iz te knjige. Pisatelj nam je pripovedoval, da je delo Udarne brigade nastalo med vojno, ko so vso Ingoličevo družino izselili v Srbijo. Sinček Borut pa ni mogel vzeti s seboj igrač, zato se mu je tožilo po njih. Oče pa ga je potolažil, da bodo prišle za njim. Poskušal je dobiti podobne igrače in ko jih je imel dovolj, jih je neko noč razpostavil po sinkovi sobi. Ko se je zjutraj prebudil in videl igrače, je res mislil, da so prišle za njim.

Tako živo nam je predstavil voč svojih del. Kolaj sem čakala, da jih bom lahko tudi prebrala.

Ko smo se poslovili, se nam je podpisal na svoja dela, ki smo jih prinesli s seboj. Želim, da bi vsako leto prišlo še več pisateljev, ki bi nam tako lepo opisali svoja dela, kot je to storil Ingolič.

Rozi Ramovš, 7. razred

Tudi letos smo v šoli praznovali novo leto. Letošnje praznovanje se je precej razlikovalo od prejšnjih.

Najprej smo vsi skupaj zapeli Novoletno pesem. Nato sta dva učenca zaigrala prodajalca in kupca. Nato je bilo nagradno tekmovanje. V vsaki skupini sta bila dva dečka in ena deklica. Tudi jaz sem sodelovala. Hoditi smo morali po hoduljah. Ko smo prišli do zidu, je prvi moral postaviti tri palice, drugi olupiti pomarančo in tretji obleči bundo. Nato pa so trije učenci igrali Švejka. Zastavljali smo si vganke in pripovedovali šale. Zelo smo se smejali.

Ta dan je bil zame tako nenavaden, da bi je še danes živo v spominu.

Majda Bartolj, 7. razred

Dani smo imeli še štirinajstdnevne počitnice. Ko so se začele, se nam je zdelo, da bodo dolge, a so le hitro minile.

Bil sem vesel, da se je pouk zopet začel, saj mi je bilo dolgočas po prijateljih. Zjutraj sem vzel s seboj stvari, ki sem jih tisti dan potreboval. Učil se nisem veliko, ker nisem pričakoval, da bodo učitelji že prvi dan spraševali. Ko sem prišel v šolo, sem zvedel, da se je urnik spremenil in da bo na tisti dan imeli zemljepis. Zemljepisa nisem pričakoval, zato sem se bal, saj se nisem učil. Kmalu je prišla ura zemljepisa. Tovariš učitelj je stopil v razred in začel spraševati vse s nov, ki smo jo dotlej obravnavali. Začel sem brekati po torbi, če bi bilamogoče v njej zemljepisne knjige. Vendar je nisem našel. Jato sem se hotel narediti takega, da me učitelj ne bi opazil. A mi ni uspelo in tudi jaz sem moral pred zemljevid. Učitelj me je spraševal nekaj osnovnih stvari iz zemljepisa, ki jih moj predhodnik ni znal. Te stvari sem znal in sem hitro odgovoril. Bal pa sem se naslednjega vprašanja, ker več nisem vedel. Tovariš učitelj se je obrnil proti meni, nekaj časa promišljeval, nato pa mi je hotel zastaviti novo vprašanje. Toda sredi vprašanja ga je zmotil zvonec. Bil sem rešen in sem se oddahnil. Tovariš učitelj je to opazil in mi obljubil, da me bo takoj drugič vprašal.

Še nikoli prej se nisem tako razveselil zvonjenja kot ravno tisti dan. Ko sem šel domov, se se spomnil učiteljeve obljube. Sklenil se, da se bom zemljepis dobro naučil in to sem doma tudi storil.

Zdenko Bučinel, 7. razred

V šoli se odvija veliko nenavadnih dogodkov, ki pa jih kmalu pozabimo. Toda nekateri te pa tako vznemirijo, da zlepa ne grede v pozabo.

Zelo velikokrat se spomnim dogodka, ko sem dobila prvo nezadostno oceno.

Bilo je v drugem razredu. Za nalogo smo morali napisati obnovo barila Slamica, bobek in kamenček. Obnovo sem napisala v naglici, zato ni bila prav nič vzorna. Tovarišica učiteljica je pobrala zvezke in jih naslednji dan prinesla. Najprej je razdelila drugim, nazadnje ga je dala meni. Ko mi je povedala oceno, me je bilo tako sram, da sem konej zadrževala jok. Še huje pa mi je bilo potem, ko so sošolci z veseljem pripovedovali drugim učencem.

Danes je tovideti droben dogodek, meni pa se zdi, da me je še danes sram, če se spomnim na to.

Dani Avsec, 8. razred

Vse življenje človek doživlja tudi nenavadne dneve, največ pa jih doživimo med šolskimi klopni.

Odkar hodim v šolo, me muči matematika, četudi se trudim. Vsako leto mi je prav matematika ob koncu leta delala največ pregleVIC.

Bilo je v šestem razredu, ko sem sedela pri sošolki Roziki. Bila je pridna in tudi požrtvovalna. Pomagala mi je pri matematiki in na koncu sem vse lepo zvozila. Ko sem dobila spričevalo, mi je tovariš razrednik rekel, da se tudi pri matematiki lahko potrudim, jaz pa sem se spoznila Rozike in njenega truda.

Lahko rečem, da je bilo to nenavadno šolsko leto, ki ga ne bom nikoli pozabila, ravno tako pa ne sošolke Rozike in njenega truda zame.

Heđvi Brdar, 7.razred

Zgodilo se je nekega dopoldneva, ko sem prišel v šolo. Zjutraj sem vstal kot navadno. Čudil sem se, ker na poti v šolo nisen videl nobenega šolarja. Ko sem prišel v šolo, so se mi učenci začeli smeјati. Vprašal sem jih, zakaj se mi smeјejo; pogledal sem se, če sem morda umazan. Ato so mi povedali, da sem zamudil uro polka. Tega najprej nisen verjel, ker sem prišel ravno med glim odmorom. Tode mislil sem si, da je bila ura pozaknjena za eno uro nazaj in tako prišel ravno med odmorom. Ko sem povedal tovarišu učitelju, zakaj sem zamudil, mi seveda ni verjel. V ostalem času sem dobil od sošolcev precej pohval, kako imenitno ser se izmazal. Da je bila to resnica, je povedal oče tovarišu razredniku.

Takrat je bilo zame celo dopoldne v šoli nenavadno, saj sem bil v šoli namesto šest ur le pet. Vendar take smole ne želim nikorur.

Stanko Leban, 7. razred

MOJ NAJLJUBŠI PREDMET PRI URI TELESNE VZGOJE

Trikrat tedensko imamo telesno vzgojo. Ta predmet imam zelo rada, ker je lažji od drugih.

Ko pozvoni zvonec pred uro telesne vzgoje, se zberemo v telovadnici, kjer skačemo in vpijemo. Deklice nismo preveč glasne. Ko pa se zaslišijo koraki tovarišice učiteljice, nastane popolna tišina. Najprej se nekaj časa lovimo, da se malo razgibamo. A tek ne traja dolgo, ker moramo v kratki uri narediti še mnogo drugega. Zato se hitro postavimo v vrsto. Če nismo preveč hitri, tovarišici učiteljici ni po volji. Potem so na vrsti proste vaje. Nekateri so pri prostih vajah neročni. Marsikateri učenec se tako utruji, da ne more več delati. Za tem pride na vrsto preskakovanje in pretekanje kolebnice, skakanje čez kozo, razne igre z žogo, prevali, odpiranje od zidu in še mnoge druge igre. Kadar nas tovarišica učiteljica nauči novo igro, smo zelo veseli.

Ura telesne vzgoje zelo hitro mine - mnogo hitreje kot druge ure.

Zdenka Jurglič, 4.razred

MOJ NAJLJUBŠI PREDMET

Moj najljubši predmet je matematika. Matematiko imam rad že od prvega razreda.

Račune sem vsa šolska leta z veseljem in lahko reševal. Starši so bili tega veseli, saj je matematika za mnoge najtežji šolski predmet. Od prvega razreda dalje sem spoznaval vedno več matema-tičnih zakonitosti. Novih zakonitosti se nisem zbal in sem vztrajno računal in se učil. Vidim, da se znanje matematike lahko pridobi le z vztrajnim delom - z računanjem. Ko računanjem mi marsikaj postane razumljivo in če neko stvar razumem, se jo lahko tudi naučim. V višjih razredih sem bil že dvakrat na matematičnem tekmovanju v Trebnjem. Obakrat sem osvojil prvo mesto. Tega uspeha sem se zelo razveselil. Vesel pa je bil tudi tovariš učitelj, ki nas uči matematiko. Matematiko sem se potem še bolj vneto učil. Do sedaj sem imel na koncu leta matematiko vedno odlično in mislim, da si jo bom tudi letos priboril.

Matematiko se bom še naprej pridno učil, saj potrebujemo znanje matematike tudi v vsakdanjem življenju. Kdor dobro obvlada matematiko, lahko pride do dobrega poklica, saj je matematika kraljica znanosti.

Zdenko Bučinel, 7. razred

P R I U R I T E L E S A E V Z G O J E

Opazovali smo, kako telovadijo učenci osmega razreda.

Učenci so se postavili v vrsto, obrnili na desno in začeli teči po košarkarskem igrušču. Poskuša li so se dotakniti mreže. Najvišje sta skočila Ma rjan in Janez. Potem so dobili kolebnice, naredili najprej trideset poskokov in nazaj toliko, kolikor je kdo nogel. Nekaterim so poskoki niso ravno posrečili. Ko so vaje s kolebnicami končali, je vsak naredil nekaj počepov. Nato so se postavili v vrsto in se razdelili. Dekleta so odšla na rokometno igrišče streljat na gol, fantje pa so se postavili v vrsto. Vsak učenec je naredil dvojni korak, nato mu je učitelj telesne vzgoje podal žogo, potem so šele lahko metali na koš. Največkrat je zadel Zdravko. Ko so s to vajo končali, so vodili žogo, naredili dvojni korak in metali na koš. Najlepše je to vajo izvedel Janez; elegantno je skočil proti košu in videti je bilo, da bo žogo kar ponesel v koš. Potem so se postavili v vrsto in se razdelili v dve skupini. Začeli so igrati košarko. Bilo je nekaj dobrih preigravanj, metov na koš in posaj. Neprestano je vodila skupina, v kateri so igrali Janez, Jelko, Franci in Zdravko. A pred koncem je druga skupina izenačila. Največ košev sta dosegla Janez in Žarko.

Čar žal mi je bilo, da sem bil v tej uri le gledalec, saj sem velik ljubitelj košarke.

Polde Jurglič, 6. razred

Sanja Bičak, 7. razred

MOJ SOŠOLEC

Hodim v sedmi razred osnovne šole in imam precej sošolcev in sošolk.

Moj najboljši sošolec je Zdenko Bučinel, pri katerem tudi sedim. Je zelo priden in dober učenec. Rad li tudi pomaga, saj vse zna. Je od dobrih staršev in je lepo vgojen. Ima srednjo postavo in je vedno lepo oblečen. Po značaju je zelo dober fant in mi mama pravi, naj se ravnam po njem. Ni hudoben in se ne pretepa, kot se drugi. Ko greva v šolo, me vedno pokliče, da greva skupaj. Še nikoli se nisve sprla, saj si tega tudi ne želiva. Vedno je vesel in nasmejan. Šolo je najprej obiskoval v Krcelju, nato pa so se preselili v Slovensko vas v blok. Prebare zelo veliko knjig. V šoli je bil še vedno odličen, njega ni treba priganjati k učenju. Pri razlagi je zelo pozoren in se v šoli veliko nauči. Do mene je zelo dober, zato ga nihče ne bi rad žalil. Lahko sem vesel, da imam tako dobrega sošolca. Takega sošolca še nisem imel, zato si želim, da bi bila še dolgo skupaj.

Janko Rugelj, 7. razred

SANDI BIZJAK

Sandi Bizjak je moj sošolec. V šolo hodiva že vsa leta skupaj. Sandi ni preveč dober učenec. Rad pa bere zgodovinske knjige, a domače naloge mu ne gredo preveč od rok. Včasih zaradi malomarnosti dobi enico. Hitro se razjezi, če mu kdo nagaja, čeprav tudi on nagaja drugim. Lepo poje, rad telovadi in riše. Med poukom se velikokrat igra in ga tovariš učitelj opominja. V klopi sedi najraje sam. Med odmorom, ko gre tovariš učitelj iz razreda, začne nagajati nam deklicam, ki sprotokrat nanj zelo jezne, a to se hitro pozabi.

Četudi je Sandi včasih poređen, ga imamo vsi učenci radi.

Sonja Biček, 7. razred

M O J A S O Š O L K A

Moja prijateljica in hkrati sošolska je Sonja Biček.

V šoli je pridna in kar vestna učenka. Vsak dan prihaja v šolo iz dva kilometra oddaljene vasi - iz Slovenske vasi. S Sonjo sva se spoznali že v prvem razredu. Od takrat sva dobri prijateljici. Letos že četrto leto sediva v isti klopi. Večkrat pa se tudi skregava, a ne mine pet minut in sva spet prijateljici. Sonja je dobra tudi do ostalih sošolcev in sošolk. Rada komu kaj posodi in za pomaga.

Na Sonjo bom mislila tudi takrat, ko bom s spričevalom v roki zadnjikrat prestopila šolski prag.

Anka Grčar, 7. razred

M O J A S O Š O L K A F R A N Č I Š K A

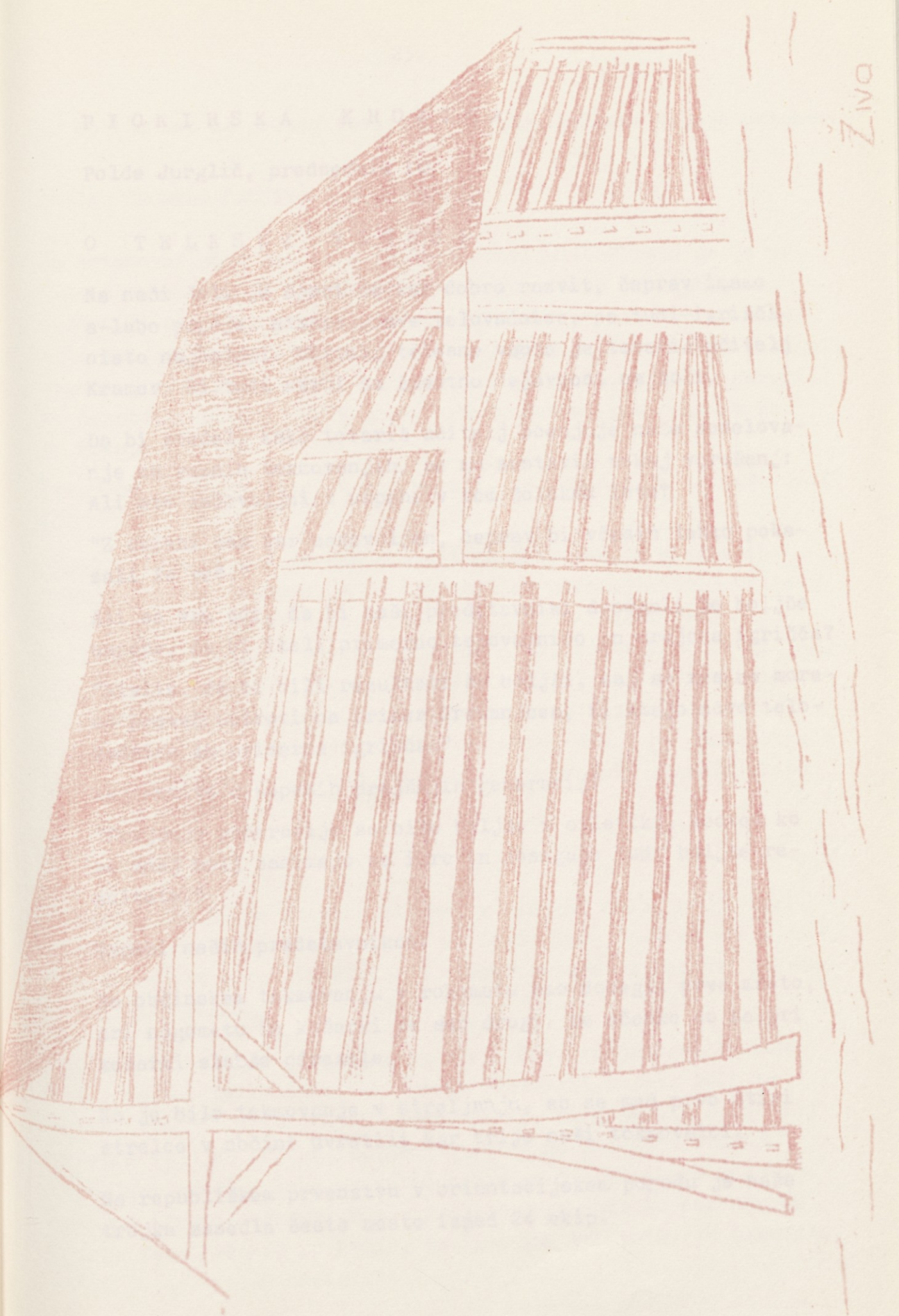
Hodim v peti razred. Imam osem sošolk. Najraje imam sošolko Frančiško, ki je moje sestrična.

Ima kostanjeve lase in sive oči. Že vsa leta šolanja sediva skupaj. Od šole je oddaljena eno uro. V šoli se uči za silo. Zvezke in knjige ima lepo urejene. Včasih pozabi narediti domačo nalogo. Pri pisanju spisov ji pomaga mama.

Iz šole greva s Frančiško nekaj časa skupaj. Včasih se tudi kaj sporečeva, a sva drugi dan zopet dobri.

Sošolko Frančiško imam rada.

Breda Peterlin, 8. razred

P I O N I R S K A K R O N I K A

Polde Jurglič, predsednik PO

O T E L E S N I V Z G O J I

Na naši šoli je šport še kar dobro razvit, čeprav imamo s-labe pogoje. Nizamo prave telovadnice, pa tudi igrišča nista najboljše. Učitelj telesne vzgoje je tovariš učitelj Kramer, ki tudi skrbi za športno dejavnost na šoli.

Da bi zvedel, kako tovariš učitelj ocenjuje naše sodelovanje na raznih tekmovanjih, se mu zastavil nekaj vprašanj: Ali ste zadovoljni z uspehi v tem šolskem letu?

"Z uspehi sem kar zadovoljen, čeprav bi včasih lahko pokazali še več."

Ali se vam zdi, da bi naši predstavniki dosegali še boljše uspehe, če bi imeli primerno telovadnico in urejena igrišča?

"Mislim, da bi bili rezultati še boljši, saj se res ne moremo preveč upirati na primer Trebanjcem, ki imajo novo telovadnico in primerna igrišča."

Kaj menite o uspehih prejšnjih generacij?

"Prejšnje generacije so bile boljše v atletiki, medtem ko se zdaj bolj zanimajo za igre in dosegajo tudi boljše rezultate."

Uspehi naših predstavnikov:

Na občinskem tekmovanju v rokometu smo dosegli prvo mesto, pri nogometu in košarki pa smo drugi. Le učenke so se pri košarki slabše odrezale.

Ko je bilo tekmovanje v streljanju, so se med prve štiri strelce v občini uvrstili kar trije naši tekmovalci.

Na republiškem prvenstvu v orientacijskem pohodju je naša trojka zasedla šesto mesto izmed 24 ekip.

5. aprila smo na pobudo tovariša učitelja telesne vzgoje ustanovili

ŠOLSKO ŠPORTNO DRUŠTVO ŠENTRUPERT :

Na ustanovni zbor smo se skrbno pripravljali. Zbralo se je veliko članov, saj je mnogim telesna vzgoja zelo priljubljena. Seznanili smo se s pravili, s katerimi smo se stringjali. Sklenili smo, da bomo disciplinirani, saj bomo le tako lahko dosegali uspehe. Izvolili smo tudi vodstvo, ki ga sestavljajo P. Jurglič, I. Lenardič, H. Kos, S. Vojnovič in D. Avsec, gospodar pa je J. Premrl.

Sedaj že pridno vadimo in smo veseli, da imamo tudi na naši šoli ŠSD.

Posebno lepe uspehe pa smo dosegli na tekmovanjih o prometni vzgoji. Na vsa tekmovanja je pripravljel učence tovariš učitelj Tone Kamin. Ko je bilo občinsko prvenstvo v kolesarjenju, so bili naši tekmovalci v višji skupini prvi, v nižji pa drugi. Najbolje so se uvrstili Branko Rokavc, Gabrijel Tišina in Janko Rugelj. Ko pa je bilo medobčinsko prvenstvo v Krškem, so osvojili pokal Dolenjske; prvi je bil Stanko Leban, drugi pa Janko Rugelj. Tudi na tekmovanju kaj veš o prometnih predpisih je naša ekipa zasedla drugo mesto.

K R O Ž K I

STRELSKI KROŽEK je posebno živahen v zimskem času, ko je zunaj premrzlo, da bi se lahko podili za žogo. Tedaj se nas zbere toliko strelcev v telovednici, da moramo večkrat streljati po skupinah, saj imamo premalo pušk.

KOČARKARSKI KROŽEK je omejen na tisti čas, ko je igrišče suho, saj v majhni telovednici ne moremo postaviti košev. Tudi ta krožek vodi tovariš učitelj Ivan Kramer, ki je velik ljubitelj telesne vzgoje. Pri krožku nas opozarja na napake v vođenju žoge, nam pokaže, kako pravilno naredimo dvojni korak, največkrat pa igramo košarko. Tovariš učitelj pa sodi in nas sproti včasih kara, včasih pa hvali. Po igri smo vsi potni in izmučeni, a nam je ura vedno prekratka.

FOTOGRAFSKI KROŽEK vodi tovariš učitelj Tone Kamin. Obiskujejo ga učenci osmega razreda. Pri tem krožku fotografirajo, se učijo razvijati filme in opravljajajo druga dela. Rezultati bi bili še boljši, če bi imeli primerne prostore. Fotografski krožek je eden izmed tistih krožkov, ki marsikoga navduši, da si izbere poklic, kjer bo lahko prišel do izraza tudi za konjiček.

Letos je začel delovati BIOLOGIJSKI KROŽEK, ki ga vodi tovarišica učiteljica Hajdinjakova. Pri krožku zvezo o rastlinah in živalih. Tukaj lahko po mili volji sprašujemo in voditeljica nam rada odgovarja. Zdi se mi, da pri tem krožku ure zelo hitro mine.

Na naši šoli je najbolj znan NOVINARSKI KROŽEK. Mentorica je tovarišica učiteljica Zupanova, ki je krožek ustanovila pred desetimi leti. Spisov in člankov članov novinarskega krožku je bilo že veliko, za marsikaterega smo dobili nagrado ali pohvalo. Letos hodi h krožku okoli 25 članov. Na sestanku prebiramo spise, spremljamo razna tekmovanja, letos pa smo posvetili največ pozornosti natečaju Pionirskega lista. Smejte se z nami. Vsakokrat piše zapisnik drug učenec, da se tako vadimo tudi v tej obliki.

Nagrada za vse člane krožka je bila ogled RTV in obisk v uredništvu Pionirskega lista:

Lansko leto smo pionirji - novinarji šli na izlet v Ljubljano. To je bila nagrada za naše delo pri krožku.

Najprej smo bili na RTV. Ogledali smo si tudi precej radijskih in televizijskih prostorov. Obisk je bil zanimiv, le škoda, da nismo videli več napovedovalcev. Ogledali smo si tudi studio 14, kjer snemajo več oddaj in prirejajo razne prireditve. Videli smo tudi, kako snemajo reklamne oddaje. Po ogledu nas je prijazni tehnični direktor odpeljal še na teraso, od koder je lep razgled na Ljubljano.

Zanimivo je bilo srečanje z nekaterimi člani uredništva Pionirskega lista, posebno sem si zapoznila tovarišico Marjo Lešnjakovo. Prijazna Marija Geogievsko, tehnična urednica, nas je peljala v tiskarno, kjer smo videli, kako tiskajo Pionirski list. Vsem pa so črtisnili tudi ime in priimek. Ta dan mi je živo v spominu.

Olga Gorenc, 8. razred

Prijetno nas je ob začetku šolskega leta razveselila novica, da bo kar sedem članov odšlo na II. srečanje mladih dopisnikov v Velenju.

Marica Ramovš iz šestega razreda je takole poročala o srečanju: Zelo sem se razveselila, da bom tudi jaz odšla v Velenje. Vso pot sem komaj čakala, kdaj bomo prišli na cilj. Ko smo prišli v Velenje, so nas pred šolo pričakali velenjski pionirji, saj smo bili njihovi gos-tje. Popoldne smo imeli proslavo, na kateri smo se spomnili priljubljenega pisatelja Franceta Bevka. Zanimivo je bilo srečanje s pisatelji. Zvečer pa so nam znani novinarji pokazali diapozitive o potovanjih po svetu. Naslednjega dne smo imeli lepo prireditev, na kateri so podelili nagrade najboljšim šolskim glasilom, nato pa smo z avtobusi odšli v Šoštanj, kjer smo si ogledali Kajuhovo spominsko sobo in grob. Imam lepe spomine na Velenje, saj so nam prav vsi pokazali veliko gostoljubnosti.

V tem šolskem letu smo imeli objavljenih že precej spisov. V Kurirčku, Pionirskem listu in Pionirskem tedniku sta bila po dva prispevka, v Pionirju trije, v Dolenjskem listu sedem, Naša žena je ponatisnila deset prispevkov iz Enajste šole, v prilogi Dela Pisani petek smo že dvanastikrat zasledili ime našega učenca, v Enajsti šoli pa je bilo trinajst spisov. Nekateri učenci so za svoje spise prejeli knjižne nagrade, učenka Joži Umek je dobila prvo nagrado pri Dolenjskem listu v natečaju Tistega lanskega dne; tedaj je dobil kolektivno denarno nagrado tudi novinarski krožek. Ob dedku Mrazu se nas je s knjigami spomnila Zveza prijateljev mladine Slovenije in tudi Turistično društvo Šentrupert nas je nagradilo s knjigami. Zelo privlačna pa je nagrada, ki jo je dala revija Pionir: trije učenci se bodo peljali s športnim letalom.

Kaj bo glasilo tudi počastitev deset-letnice dela novinarskega krožka!

T I S O Č R A D O S T I T I S O Č R A D O S T I

N A Š R A Z R E D

V sedmem razredu je enaindvajset učencev. Razrednik našega razreda je tovariš učitelj Kramer. V starih klopih si trgajo hlače različni učenci po velikosti, kreposti, starosti in modrosti.

Naša učilnica je obratno sorazmerna z lepo urejeno učilnico, ker smo pri geometriji učili sorazmerja. Cetudi imamo pridne reditelje in smo se pri gospodinjstvu učili o opremljanju stanovanja, so klopi največkrat neurejene. Za kemijo smo naredili poskus o ohranitvi mase. V oknu smo razbili steklo, ki je lep dokaz, da se le oblike spremenijo, masa pa ostane ista. Ker pri biologiji obravnavamo organske sestave človeka, rabimo veliko slik. Zato ne manjka cvekov v steni in ne v redovalnici.

Potrudili se bomo, da ne bo cvekov ne v steni in ne v redovalnici.

Jože Uhan, 7.razred

M O J A Š O L S K A K L O P

Hodim v sedmi razred in sedim v tretji klopi, ki je precej ilustriрана.

Ko sem zvedel, da bomo dobili nove klopi, sem takoj pričel z delom. Začel sem uničevati klop, da bi šla čimprej iz razreda. Nekega dne me šolska ura ni zanimala, zato sem vzel nožič za linorez in skrivaj začel rezati. Do konca ure sem z delom že končal. Izrezal sem jahača, ki bo dokazoval, da je bila ta klop moja. Tovariš učitelj je bil ob pogledu na mojo klop hud.

Čeprav težko pričakujem novo klop, mi je tudi stara pri srcu.

Janko Rugelj, 7.razred

P R I U R I B I O L O G I J E

Tovarišica učiteljica nam je pripovedovala o morju. Stvari so bile zanimive, zato smo radi poslušali. Pripovedovala nam je o naseljenosti morja. Omenila je, da žive nekatere živali deloma v vodi deloma na suhem. Ko je povedala nekaj primerov, se je oglasil Franci: "Tovarišica učiteljica, jaz pa poznam še neko živo bitje. To so turisti!" Ko ga je vprašala, je pojasnil, da turisti živijo na kopnem, v morje pa se hodijo kopat.

Vsi smo se iz srca nasmejali in tudi tovarišici učiteljici je igral nasmeh na obrazu.

Polde Mikec, 6.razred

Z G O D I L O S E J E

Jaz ne doživim veliko smešnih dogodkov. Letos pa je bilo nekoč pri telesni vzgoji kopica dogodkov, ki sem si jih dobro zapomnila.

Ko smo delali stojo na rokah, sem stala preblizu sošolke Fani in ta mi je stopila na prst, ki je takoj postal modrikast. Potem smo si podajale žogo. Nam jo je podajal tovariš učitelj. Ker pa Fani žoge ni ujela, se je letta odbila od s-tene in priletela meni v glavo. Ko pa smo si še nekaj časa podajali žogo, jo je hotel tovariš učitelj brcniti sošolki, a žoga je priletela meni v hrbet. Sošolke so se mi smejale. Komaj sem čakala na konec te nesrečne telovadbe. Ko je zazvonilo, smo se postavili v vrsto in odšli v razred, da bi se oblekli in odpravili domov. Ko pa sem prišla do stopnic, ki so bile mokre in snežene, sem telebnila po tleh. Vsi so se mi smejali, meni pa je šlo na jok.

Ko sem vsa polomljena prišla domov na peč, sem premišljevala, kako nesrečen je bil ta dan.

Slavka Huč, 6. razred

OSMI RAZRED NA ZATOŽNI KLOPI

Nekoč je živel osmi razred. Ta razred je bil čisto nekaj posebnega, ker so bili učenci v njem pravi geni. Zato je bil ta razred na višku svojih moči in se je odlikoval na vsakem koraku; imel je le eno slabo lastnost, ki pa je bila malenkostna v primerjavi z odlikami: razred se v učenju ni posebno odlikoval. Ampak, to je škoda omenjati. Kdo pa se danes še uči, če je količkaj napreden?! Toda tovariši učitelji, ki so seveda tako nazadnjaški, so venomer kaj prigovarjali. No, tem zlatim dečkom in deklicam je bilo vsega dovolj in namesto, da bi prišli v šolo, so se po svoje zacavali. Špricali so, kot so temu pojavu rekli. Sedaj pa so bili starši poklicani na zagovor. Starši so bili nemalo presenečeni, kaj se to učitelji izmišljujejo, češ, saj so naši otroci tako pridni, pa da ne bi prihajali v šolo! Toda ko so nazadnje le ugotovili, da je verjetno res tako, kot pravijo tovariši učitelji, so poklicali svoje otroke na zatožno klop. Osmi razred pa ne bi bil osmi razred, če ne bi tudi tukaj pokazal svoje nadarjenost in starši so morali utihniti, ker so ti prfeksi tako sitni. Osmi razred je spet začel redno prihajati v šolo, pa ne zato, ker so jim starši rekli, ampak jim je postalo dolgčas po šoli pa da si spet malo ogledajo učitelje.

Ta osmi razred je bil značilen primer moderne mladine in se je tudi v nadaljnjem življenju precej odlikoval.

Danica Avsec, 8. razred

NAŠ MEDVED

Nekoga dne smo šli v gozd po gobe. Kar nenkrat smo zagledali medveda. Pa nam ni nič naredil. Hodil je kar naprej za nami in prišel z nami domov. Doma se ga niso nič prestrašili.

Sedaj smo ga že udomačili. Mama ga vsak dan trikrat pomolze. Daje nam po devet litrov mleka. Tudi voziti smo ga že naučili. Vleče na tri konje. Kadar je ureba v trgovino, gre kar sam. Tudi kuhinjska opravila že opravlja. Ime mu je Priden, ker je res zelo pridn.

Našega medveda imam zelo rada.

Zdenka Jurglič, 4. razred

NESREČNI RIBOLOV

Ko sva se z bratom nekoga večera pogovarjala, sem mu predlagal, naj bi naslednjega dne lovila ribe.

Drugega dne dopoldne sem vzel ribiško palico, brat pa je vzel škatlico za črve. Odpravila sva se proti potoku. Zagledal sem kladu in šel proti njej. Brat jo je dvignil, jaz pa sem segel pod njo. Toda bratu je klada spodrsnila iz rok in : "Aaa!" je prišlo iz njegovih ust. Roka mi je tako bolela, da sem kar skakal. Brat je pobiral črve, ki sem jih spustil na tla, nato pa sva odhitela proti potoku.

Že od daleč sva videla vrbe, ki so se nagibale nad vodo. Na eno od njih sva nameravala splezati. Ko sva našla primerno, sem jaz prvi splezal nanjo kakor veverica. Bratu je šlo plezanje bolj počasi. Ko se je prijel za vejo, se je ta odlomila in znašel se je na tleh. Ko je ponovno poskusil, mu je končno le uspelo. Sedla sva vsak na svojo vejo, brat je nataknil črva, jaz pa sem spustil vabo v vodo. Dolgo časa ni bilo nič. Čez nekaj časa je nekaj potegnulo. Ker pa nisem dobro držal palice, mi je le-ta padla v vodo. Takoj sem se spustil v dir. Toda spotaknil sem se ob vejo in padel v blato. Bil sem ves umazan, toda nisem odnehal. Imel sem srečo. Palica se je ujela za vejo, ki je ležala prek potoka. Ker je palica ležala malo stran od brega, sem stopil v vodo in jo dobil. O ribi pa ni bilo nič sledu. Zdirjal sem proti veji, na kateri je bil brat. Dal sem mu palico in splezal na drevo. Sedel sem na isto vejo kot prej. Nasedil sem na trnek črva in ga spustil v vodo. Takrat pa sem omahnil in štrbunknil v vodo. Ko je brat to videl, je splezal z drvesa. Podal mi je roko in začelo se je reševanje. Ker sem bil jezen, sem hotel v vodo potegniti tudi brata. On pa je prekrizal moje načrte, s tem da se je spustil. Zopet sem padel v vodo in to v najgloblji tolmun. Brat se ni je szejal, jaz pa sem ves nesrečen, ker mi zvijača ni uspela, zlezal iz vode.

Žalostna, ker nisva ujela nobene ribe, sva se v pričakovanju, kaj bo rekla mama, vrnila domov. Lahko si mislite, kako je bilo doma!

Kadar se z bratom spominiva na tisti nesrečni ribolov, se oba kislo nasmehneva.

Bojan Bučinol, 5. razred

Števia Okorša, 5. razred

KLAVIR

Pri uri glasbenega pouka je tovarišica učiteljica vprašala nekega učenca: "Kateri instrumenti spadajo k pihalom?"

"K pihalom spadajo: klarinet, fagot, oboa, klavir..."

"Klavir pa ne spada k pihalom," ga je opomnila učiteljica.

"Potem pa spada k trobilom," je odvrnil učenec.

Zdenko Bučinel, 7. razred

RIBOLOV

"Zakaj si lovila ribe?" me je vprašala mama.

"Ker so pred menoj bežale," sem odvrnila.

Martina Breznikar, 6. razred

DOLG JEZIK

Sošolka Jožica je obljubila Mileni, da bo tudi njej preskrbela mesto v modnih oblačilih.

"Kaj pa meni? se je zanimala Slavka.

"Ti pa imaš predolg jezik in bi te pri delu oviral, saj bi ga lahko prešila," ji je zabrusila Jožica.

Martina Breznikar, 6. razred

BRATOV KOČIČEK

Moj mlajši brat je nor na konje. Najrajši ima belega ali črnega.

"Kako pa boš iz rjavega konja narečil belega?" me je zanimalo.

"Krmil ga bom s slamo," je odvrnil bratec.

"Kaj pa, če ne bo čisto črn?"

"Ga bom pa s črno kremo namazal," se je odrezal.

Stojan Vojnovič, 6. razred

SLOVANOV NI MALO

"Naštej mi zahodne Slované!"

"Kitajci!" je odgovorila Joži.

Panaj še kdo reče, da Slovanov ni malo!

Slavka Okoren, 6. razred

ZVOČNIK V RAZREDU

Učitelj je hotel preizkusiti učence, če vedo, da se glasovi delijo na samoglasnike, soglasnike in zvočnika. Ko je vprašal, če poznajo zvočnike, so se vsi ozrli nad vrata: "Saj ga imamo v razredu!"

Branko Markeljč, 6. razred

PRI SLOVENSKEM JEZIKU

Učiteljica: "Kako se imenuje pisec basni?"

"Basist," je odgovorila učenka.

Anka Grčar, 7. razred

JUHA PA TAKA

Sosedov stric je bil sam doma. Je že bolj prileten in tudi večkrat pijan.

Nekega dne je prišel domov in pričel kuhati juho. Ko je prišel njegov sin iz službe, je rekel, da je že pripravil kosilo. V juho je dal veliko kokošje masti, da je juha lepo rumena. Ko sta začela jesti, je sin ugotovil, da ima juha zelo čuden okus. Vprašal je očeta, kje je dobil mast. Odgovoril je, da v shrambi pod omaro. Šel je pogledat in videl, da je bila pasta za parket. To je bila zares okusna juha!

Franci Podržaj, 5. razred

V S E B I N A

PREPROSTE BESEDE

Tone Pavček: Preproste besede

Zgodovina šolstva v Šentrupertu

France Bevk

Nenapisan intervju z dedkom

Družina

Vs-akdanja pot

Naš razred

Nenavađen dan v šolskih klopih

Moj najljubši predmet

Moj sošolec

Pionirska kronika

Tisoč radosti

Dorinka Ruč

Zlatka Zgonc

Pionirska kronika

Polde Jurčič

Tisoč radosti

Miro Brezovar

Bredko Barkežič

Šentorja

Denisa in Jolke Zupan

P R E P R O S T E B E S E D E

Glasilo novinarskega krožka
osnovne šole Šentrupert

Izhaja dvakrat letno

Šolsko leto 1970/71

Leto I.

Številka 1

Uredniški odbor:

Zdenko Bučinel

Darinka Huč

Zlatica Zgonc

Pionirska kronika:

Polde Jurglič

Tisoč radosti:

Miro Brezovar

Branko Markeljč

Mentorja:

Danica in Jožko Zupan